

ПОЕЗИЯТА НА СМИРНЕНСКИ БЕ ЛЮБИВА ПОЕЗИЯ  
НА РАБОТНИЧЕСКА СОФИЯ

19-3 година.Пожарът на Балканската война превърна в пепелище родния Кукуш.Хиляди беганци потърсиха убежище в пределите на България.Нашето семейство се озова в гр.Свищов,където единственият ми брат Димитър х.Митрев учеше в Търговската гимназия.Ученическият му кръжок се състоеше от напредничави младежи.Международното положение и бушуващата война беше почти постоянната тема на техните спорове.Думите бунт,революция,името Ленин,тук за пръв път стигнаха до детския ми слух,а аз не веднаж се мъчех да разбера съдържанието им - то ми тежеше така,както ми тежеше цялата нищета на тогавашния ни живот,лишен даже и от насъщния.Впечатлителната ми детска душа,натежала от мъчителни спомени от жи- бягството и целия мизерен живот,търсеше изход на този душевен товар и го намираше в декламираше на стихове и опит сама да пише такива.Обичах стихотворенията,в които се говори за страдалческа Македония.Когато на училищните естради се качваше "малката македонка" ръкоплесканията дълго не стихваха след това.Но годината 19-8 е незабравима за мен, когато за пръв път декламирах стихотворение от Христо Смирненски.

Една вечер Димитър ме извика при себе си,държеше лист със стихове,озаглавени "Другарски гробове";на левия ъгъл прочетох Ведбал."София - каза ми той - това стихотворение е написано от моя съгражданин Христо Измириев,мой другар от детинство,когато го научих,кажи ми,искам да чуя как ще го декламираш."Ведбал" е неговия псевдоним".Като че ли и сега го виждам пред себе си - висок,строен,със сияещо лице,зегледан някъде в далечината,да произнася тихо,развълнувано:"Христо... ти ще станеш велик поет".

Разбрах,че те са поддържали кореспонденция.

С благоговение,което е така свойствено за чистата детска душа,пристъпих към изучаване на стихотворението.Само няколко пъти го прочетох и то с такова вдъхновение,че вече го знаех наизуст.

Дотогава декламирах патриотични стихотворения,които изразяваха мъката по загубеното отечество,а в "Другарски гробове" открих нещо ново - там се изливаше общочовешката мъка за тия,които са загинали вред "снежните върхове високи".

През същата година /-9-8/ първоначалното училище,в което се учех,даваше литературно утро.Между другите номера на програмата беше и моят.Училищният салон бе препълнен.Дойде и моят ред.Редях стих след стих от "Другарски гробове" и след последния куплет :